

gov sklep, da so zaradi po njegovem napačnih nazorov, ki naj bi bili vpleteni tudi v vladajočo politiko, »ogroženi trije nosilni elementi nacionalne države«. Gotovo se lahko sprašujemo, kako to, da so ti »nosilni elementi« ogroženi v času, ko ta nacionalna država Slovenija sploh obstaja in je, kolikor je sploh mogoče, vpeta v skupnosti drugih demokratičnih (in tudi nedemokratičnih, če govorimo o OZN) držav, ki si v svojih različnih povezavah bolj ali manj vzajemno jamčijo spoštovanje temeljne suverenosti. Zakaj potem prav politika, ki jo avtor označuje s svojimi pejorativnimi oznakami in ki je Slovenijo uvrstila (če hočete emancipirala) med prepoznavne politične in kulturne entitete Evrope in sveta, ogroža samo to nacionalno državo? Ker torej niti na prvi niti na drugi pogled ni videti nobenega racionalnega razloga za njegove očitke,⁷ preostane samo en sklep: piscu gre za dokazovanje samega domnevnega »dejstva« ogroženosti.⁸ To dokazovanje se pravzaprav konča kar s trditvijo, da je tako. Za naš namen pa je tu pomembno to, da je ta, milo rečeno, namišljena ogroženost po logiki Hribarjeve konstrukcije postavljena kot presežna kategorija, ki utemeljuje potrebo po domoljubni (patriotski) vzgoji. Presežnost te ogroženosti je utemeljena prav v avtorjevem konstrukt, v katerem določa svoje nasprotnike kot ogrožajoče. Če se spustimo na raven ontološkega in »ontologizirajočega« Hribarjevega žargona, »ogroženost« označuje radikalno mejo med »njimi in nami« upošteva to, da gre za razmerje, glede na kategorijo biti. Pustimo ob strani, kaj bi v političnem (in nemara celo v obrambnem ali policijskem) smislu to lahko pomenilo, in se zadovoljimo z ugotovitvijo, da se nam skozi obravnavano besedilo patriotska vzgoja lahko kaže v utemeljenosti na ogroženosti (nacije). Kaj mora potemtakem na taki utemeljitvi zasnovana »domoljubna« vzgoja postoriti? Da bi lažje odgovorili na to vprašanje, si pomagajmo z ugotovitvijo, ki jo je postavil Will Kymlicka. Tako bomo lahko razvidnejše locirali to predstavo patriotske vzgoje glede na kategorije razmerij v, recimo, moderni liberalno demokratični državi:

»Termin ‚državljanstvo‘ se ponavadi nanaša na članstvo v politični skupnosti in tako označuje razmerje med posameznikom in državo. Katerakoli koncepcija dr-

⁷ Predaleč nas bi odpeljalo še dokazovanje s primeri veljavnih kurikulumov, učbenikov itn., da so Hribarjevi očitki o »odmaknjenosti od domoljubnosti« skonstruirani, da namreč Hribar kratko malo arhaično formulo »domoljubnosti« (ki je v praktični politiki geslo populizma) postavlja nasproti post-tradicionalnim konceptom kulturne in narodne identitete kot odprtosti nasproti drugim, ki so sestavine mednarodnih konvencij, deklaracij in drugih takšnih dokumentov v okvirih Sveta Evrope, EU in Unesca.

⁸ Koliko ima ta »presežna ogroženost« opraviti s sicer na dolgo in široko razgrnjenimi filozofskimi traktati, v katerih avtor postavlja tudi doneč pojem »groze zgolj nič«, naj kritični bralec presoja, kakor ve in zna.